

PALÁST

„A hit döntés arról, hogy az Úrral tartok,
hogy vele éljek,
s ez megkívánja a hitért való
közösségi felelősséget is.”
(XVI. Benedek: Porta fidei 10.)

ÉLET – HALÁL – ÉLET

Október 11-én, a II. Vatikáni Zsinat megnyitásának ötvenedik évfordulóján az egész világegyház szintjén kezdetét vette a Hit éve. Benedek pápánk szándéka szerint ez az esztendő a „hit kapuján” (vö. ApCsel 14,27) való belépés által az Istennel való életközösségre vezet, s Krisztus útján való elindulást, hitünk újra fölfedezését, a Jézussal való személyes, őszinte és örömteli találkozást, és a hit ajándékának, s embertársainknak befogadását szolgálja. E négy főnévi igenevet mint egyfajta vezérmótvumot, célt tűzte zászlajára, pontosabban kapujára plébániai közösségünk, amikor október 13-i egyházközségi lelki napunkon lelepleztük és megáldottuk templomunk külső kapuját: elindulni, fölfedezni, találkozni, befogadni. A Hit évében tehát ezeket a szempontokat szeretnénk különösen is magunk elé állítani.

Isten különleges ajándéka, hogy a Hit éve kezdetén, november hónap elején rögtön két szép ünneppel, Mindenszentekkel (nov.1.) és Halottak napjával (nov. 2.) hangolódhatunk arra, ami keresztény hitünk egyik próbaköve: a halálhoz, az örök élethez való viszonyunk forog kockán. Sokan még a keresztények közül is úgy gondolják, hogy a temetés csak egy szokás, szükséges rossz, a föltámadás ténye és hite elfogadhatatlan számukra. A keresztény tanítás viszont egyértelmű: földi életünk pusztán előkészület a halálra, a halál kapuján való átlépésre, utána valami egészen más, egészen új dimenzió nyílik meg: „most ugyanis tükör által, homályosan látunk, akkor pedig majd színről színre” (1Kor 13-12). Tehát a szenvedés, elmúlás és halál titkával való szembenézés jelenti igazán hitünk próbáját. Ez nem azt jelenti, hogy ne lehetnének szomorúak, letörtek vagy akár kétségbeesettek egy-egy hozzátartozónk halála kapcsán, hiszen Jézus is megsiratta barátját, Lázárt. A II. Vatikáni Zsinat is elismeri ezt, mégis oly szépen mutatja meg a kivezető utat:

„A keresztény ember – ez magától értetődik – kénytelen, sőt köteles is sok gyötörődés közepette küzdeni a rossz ellen, és el kell szenvednie a halált is, de reményből merített erővel a feltámadás felé menetel, hiszen a húsvéti misztériumban részesegett, és Krisztus halálához hasonul. ...Krisztus által és Krisztusban tehát világosság derül a szenvedés és a halál rejtélyére, amely Jézus evangéliuma nélkül összezúzna minket. Krisztus feltámadt, halálával legyőzte a halált, és étellel ajándékozott meg bennünket, hogy mint fiak a Fiúban kiáltsuk a Lélek ösztönzésére: Abba, Atya!”

(Lelkipásztori konstitúció az Egyház és a mai világ viszonyáról, Gaudium et spes 22.)

A következő történet szemléletesen beszél el a mai ember hozzáállását a halál kérdéséhez, ugyanakkor föltárja keresztény hitünk lényegét: a halál az ÉLET kapuja.

Két kis magzat beszélget egy anya hasában:

- Te hiszel a születés utáni életben?
- Természetesen. A születés után valaminek következnie kell. Talán itt is azért vagyunk, hogy felkészüljünk arra, ami ezután következik.
- Butaság, semmiféle élet nem létezik a születés után. Egyébként is, hogyan nézne ki?
- Azt pontosan nem tudom, de biztosan több fény lesz ott, mint itt. Talán a saját lábunkon fogunk járni, és majd a szájunkkal eszünk.
- Hát ez ostobaság! Járni nem lehet. És szájjal enni - ez meg végképp nevetséges! Hiszen mi a köldökzsinóron keresztül táplálkozunk. De mondok én neked valamit: a születés utáni életet kizárhatjuk, mert a köldökzsinór már most túlságosan rövid.
- De valami biztosan lesz. Csak valószínűleg minden egy kicsit másképpen, mint amihez itt hozzászoktunk.

(folytatás a második oldalon)

- De hát onnan még soha senki nem tért vissza. A születéssel az élet egyszerűen véget ér. Különbösen is, az élet nem más, mint örökös zsúfoltság a sötétben.
- Én nem tudom pontosan, milyen lesz, ha megszületünk, de mindenesetre meglátjuk a mamát, és ő majd gondoskodik rólunk.
- A mamát? Te hiszel a mamában? És szerinted ő mégis hol van?
- Hát mindenütt körülöttünk! Benne és neki köszönhetően élünk. Nélküle egyáltalán nem lennénk.

- Ezt nem hiszem! Én soha, semmiféle mamát nem láttam, tehát nyilvánvaló, hogy nincs is.
- No, de néha, amikor csendben vagyunk, halljuk, ahogy énekel, és azt is érezzük, ahogy simogatja körülöttünk a világot. Tudod, én tényleg azt hiszem, hogy az igazi élet még csak ezután vár ránk!

A Hit évében forduljunk intenzívebben Krisztus felé, aki maga az Út, az Igazság és az Élet, s bátran lépünk be a hit kapuján!

Zoltán atya

1956 MÁIG HATÓ ESZMÉNYEI

Talán szükségtelen bemutatni az 1956-os forradalom kronológiáját, de annál inkább szükséges felhívni a figyelmet 1956 szellemiségére, eszményeire. Ha tömören akarjuk összefoglalni 1956 eszményeit, mint amilyen a francia forradalom „szabadság, egyenlőség, testvériség” jelszava volt, akkor leginkább Nagy Imre beszédének legfontosabb: „független, szabad, demokratikus Magyarországot!” - mondatával jellemezhetnénk. Eme tömör megfogalmazás nem szorul magyarázatra. Mint, ahogy Mindszenty József hercegprímás utolsó szavai sem, melyeket a letartóztatása előtt intézett papjaihoz: „Nem lehetünk tehát olyanok, és nem viselkedhetünk úgy, mint akiknek nincs reményük és hitük...”.

Ahogy az 1956-os forradalom előtt egy évszázaddal 1848-49-es forradalomban is a szabadság, az idegen elnyomás megszüntetése és a nemzeti függetlenség helyreállítása volt a cél. 1956 eszményei hasonlítottak a korábbi forradalmak programjához annyiban, hogy annak megvalósítását követelték az uralmon lévőkötől. Ugyanakkor tudnunk kell, hogy mindkét forradalom követelése a saját történelmi idejében és körülményeiben teltek meg tartalommal.

Az akkor megfogalmazódott eszmék máig élnek, nemcsak az emlékezetünkben. A *szabadság* legtagabb értelmezése, melyben nemcsak az idegen elnyomástól való megszabadulást, hanem a sajtószabadság, a szabad véleménynyilvánítás, a gyülekezés és szervezkedés jogát, a lelkiismereti és vallásszabadság jogát és az oktatás szabadságát is jelentette.

A világ keletkezésének tudományos magyarázata szerint minden egy nagy robbanással kezdődött, amelyből a bolygók s később a földi élet kialakult. Látványosan egy tál vízben szokták ezt bemutatni, amelynek közepébe egy kis kavicsot dobunk, s a víz gyűrűzve terjed a közepétől a széléig. A bizonyítási kísérlet nagyszerű, csak megfigyeljük arról, aki a követ a vízbe dobta.

Ha figyelmesen szemléljük a világot, látnunk kell, hogy minden történés mögött valami erő van. Erővel tör ki a magból a csíra, a földből a növény. Erő kell ahhoz, hogy megszülessünk, hogy felálljunk, hogy egyensúlyunkat megtartsuk. A novemberi szélnek könnyű dolga van, amikor a száraz, erőtlen leveleket leszedi a fákról. Ahogy télbe fordul az idő, szinte erőtlenül megadjuk magunkat annak a feltevésnek, hogy ilyenkor könnyebben megbetegszünk. Gyorsan erősítjük ellenálló képességünket, mert az egészség megtartásához éppúgy, mint a betegség legyőzéséhez erőre van szükségünk. Ha viszont a betegség után megerősödünk, új erőre kapunk, erőteljes elhatározásokat hozunk, s ahogy erőnlétünk gyarapodik, úgy erősödik önmagunkba vetett hitünk is, s még erőnk feletti erőfeszítésekre is képesek vagyunk. Csak néha megfigyeljük arról, aki a követ a vízbe dobta.

Most a késő őszi fényhiányban arra keressük a választ, hogy mit kell tennünk. Mit kell tennünk ahhoz, hogy erősek, egészségesek legyünk, hogy erőnket ne pusztán annak taglalása vigye el, ami megtörtént, hanem annak a tudatában, ami megtörtént, próbáljuk megtalálni helyünket, dolgunkat, egészségünket. S próbáljunk nem megfigyelni arról, aki a követ a vízbe dobta!

Az *egyenlőség* a törvény előtti egyenlőséget jelentette és jelenti a mai napig. Ebben a megfogalmazásban benne rejlik – a teljesség igénye nélkül – a független igazságszolgáltatás, a származási kategóriák nélküli egyetemi felvételi, a választás és a választhatóság joga. Ezek az emberi és polgári jogok alapkövei. Konceptiók perke tömkelege sem tudta ezen eszméket elhallgattatni. A törvény előtti egyenlőség kiállta az idők próbáját, a napjainkban napvilágot látott konceptiók perke „végrehajtóival” szemben indult eljárások is ezt támasztják alá.

1956 üzenete a nemzeti egység létrejötté. Lehet, hogy nem ismerte minden egyes felkelő a részletes nemzeti programot, de azzal egyetértett, hogy egy élhetőbb országban szeretne élni, mely emberibb és erkölcsileg magasabb rendű, mint ami addig volt.

A forradalmat vérbe fojtották ugyan, de eszményeit nem tudták, mert 1989-ben sikerült beteljesíteni az akkori igényeket, elképzeléseket.

1956 útravalója a mai ember számára azok az eszmék, melyeket elődeink büszkén és bátran hirdettek, követeltek az életük árán is. Bátorságuk és elszántságuk példaként szolgál a jövő generációi számára.

Alapvető és emberi jogaikért, jogaikért harcoltak a véleménynyilvánításukkal, a Bennük rejlő lelkiismerettel, reménnyel és hittel.

Nagypál Csaba

elindulni.

fölfedezni,

találkozni.

befogadni

Árpád házi szentjeink nyomában

November hónapot ősztűként tartjuk számon. Lassan végére érünk a betakarításnak, megtelnek a kamrák, pincék. Készülünk a zord, hideg télre. Rövidülnek a nappalok, a természet ridegre vált.

Mi van a lelki élet területén? Mindjárt a hónap kezdetén a szentek sokaságának, Mindenszenteknek valamint az elhunyt szeretteinknek szentel egy-egy napot az Egyház. Mintegy megszólítva bennünket „Ember emlékezz, hogy porból vagy és porrá leszel”, nincs maradandó hazánk itt a földi létben, örök otthon vár reánk.

De hogyan élünk, hogy életünk tükrözze ezt a gondolatot?

A szentek színes skálájából két Árpád házi szentet ragadnék ki, akik életük példájával utat mutatnak nekünk.

Az első **Szent Imre herceg**, akit az ifjúság védőszenntjeként tartunk számon. Imre herceg életével kapcsolatban legnagyobb részt a krónikák és legendák adataira vagyunk utalva.

Szent Istvánnak, a magyarok első királyának és feleségének, Boldog Gizellának gyermekeként született 1007-ben Székesfehérvárott. Hétéves korától Szent Gellért nevelte életszentségre és oktatta korának tudományára. A királyi udvarban az imádság, a rejtettség és a teljes lemondás szentje lett. Kegyelmi sugallatra testi-lelki tisztaságát ajánlotta fel Istennek. Bár atyja kívánságára házasságra lépett, de szüzi tisztaságát megőrizte a sírig. Nem tudjuk, hogy ki volta felesége, de elfogadta Imre döntését. Váratlanul hunyt el mielőtt apja megkoronázhatta volna. A herceget vadászat közben egy földühödött vadkan halálra sebezte, és sebeibe 1031-ben belehalt.

Azóta példaképe a magyarságnak, elsősorban a magyar ifjúságnak alázatban és imádságban. Élete minden cselekedetét a menyeyi haza iránti vágy hatotta át.

Másik szentünk **Szent Erzsébet** az ajándékozó szeretet szentje.

A legenda szerint 1207. október 17-én született Sárospatakon. Atyja, II. András magyar király, anyja merániai Gertrúd. Erzsébetet már négy éves korában eljegyezték Tübingia leendő grófjával, Lajossal, és 14 éves volt, amikor sor került az esküvőre. Erzsébet teljes szívvel átadta magát férjének. Lajosnak tapasztalnia kellett, hogy felesége, jóllehet nagyon szereti őt, nemcsak ő birtokolja: Isten volt az, aki Erzsébetet egészen lefoglalta magának. Az 1225-ben kitört éhínség idején teljes tekintélyével mögötte állt, amikor Erzsébet fölnyitotta a kamrákat és hombárokat, segített az éhezőkön. Erzsébet legbensőbb titka s egyúttal legvonzóbb vonása az volt, hogy tökéletes összhangot tudott teremteni az Isten és a férje iránti szeretet között.

Lajos 1227-ben keresztes hadjáratra indult, ahol még útközben megbetegedett és meghalt. Lajos oltalma nélkül nem folytathatta tovább adakozó életét, ezért egy óvatlan pillanatban, gyermekeivel együtt elhagyta a várat. Özvegyi javaiból Erzsébet ispotályt rendezett be Marburgban. Minden valószínűséggel ez volt Európa első kórháza.

1231 novemberében Erzsébet megbetegedett. Utolsó napjait gyermeki derű ragyogta be. Elajándékozta a még meglévő holmiját, s vigasztalta a mellette lévő nővéreket. Az egyház, mint a karitás védőszenntjét tiszteli világszerte.

Árpád házi szentjeink példája erősítsen meg bennünket az Isten felé vezető úton.

-hvgy-

A HIT KAPUJA –egyházközségi lelki-nap

Amióta elkezdtük szervezni az október 13-i egyházközségi lelki napunkat, szinte minden nap fülembé csengenek boldog II. János Pál pápa szavai: *Ne féljete! Tárjátok sarkig a kapukat Krisztusnak és az Ő megváltó erejének. Ne féljete! Krisztus tudja, hogy mi lakik az emberben. Egyedül Ő tudja!* Micsoda erő és lendület van e szavak mögött. *Ne féljete!* – hangzik az első felszólítás, mely gondolkodásra készíthet bennünket úgy személyes, mint közösségben megélt hitünk terén. Félelem az elindulástól, félelem valami újnak a felfedezésétől, félelem a találkozástól, félelem a befogadástól. Számtalanszor megbénítanak bennünket félelmeink, korlátok közé szorítanak, bezárkózásra készítetnek. Úgy érezzük, hogy a bezárkózás megvéd bennünket, hiszen ha kitárjuk benső életünk kapuját, annak kockázatát vállaljuk, hogy sebezhetővé válunk. Ezt a befelé való fordulásunkat Krisztus megváltó ereje tudja megtörni, de ehhez mi is kellünk. Sarkig kell tárunk a kapukat, hogy el tudjunk indulni, ami előfeltétele annak, hogy felfedezzünk valami újat, valami mást, mely által teret engedünk egy életünket újra átformáló találkozásnak és befogadásnak. Isten szeretete abban nyilvánult meg, hogy Krisztust a világba küldte, aki magára vette emberségünket, annak minden nehézségével és fájdalmával együtt. Ezért állíthatjuk biztosan, hogy Ő tudja, sőt igazán csak Ő tudja, hogy mi lakik az emberben, személy szerint Benned és bennem. Ezzel a meggyőződéssel és bizalommal vállalkoztunk arra, hogy a Hit évének nyitányaként egyházközségünkben egy lelki nap keretében sarkig tárjuk a HIT KAPUJÁT.

Úgy hiszem, hogy mindnyájan, akik részt vettünk ezen a napon, megtapasztalhatunk valamit ebből a nyitásból. Zoltán atya bevezető gondolatai jó alapot adtak annak átgondolására, hogy hitünk elsősorban egy döntés.

Döntés Isten mellett, az Ő általa mutatott út mellett, ami a hitért való közösségi felelősséggel jár és annak felismerésével, hogy hitünk nem magánügy. A tanúságtételek mind szép példái voltak annak, hogy egymás hitéből erőt merítve, közösségben Istennel és egymással tudunk csak igazán megújult erővel tovább haladni az Isten útján. A kiscsoportos programok keretében ki-ki saját korosztályának megfelelően kapcsolódhatott be a plébániai közösségek életébe: óvodások, iskolások, gimnazisták, fiatal felnőttek, házások és nagyszülők. A Hit kapujának megáldása, a molinók tartalma, az ünnepélyes leleplezés mind azt a célt szolgálták, hogy tudatosítsák az arra járókban és bennünk is a Hit évének üzenetét. A gyermekénekkar lelkes műsora után a szentségimádás és a szentmise az „üzenet” elmélyítésének, közösségi hitünk megvallásának, megünneplésének adott teret.

Hiszem, hogy ez a nap mindnyájunk életébe változást, lendületet és bizalmat hozott. Induljunk el együtt a felfedezés, a találkozás és a befogadás útján! Isten engedje, hogy így legyen!

Tóth Zsolt

elindulni.

fölfedezni.

találkozni,

befogadni

Novemberi mulatságok

„...Késő ősszel asztalodon legyen mindig gesztenye, akár főve, akár sültve, akár valamilyen süteményben, és a még csípős újbort erre igyad. A krizantémumról meg ne feledkezz! Lehet sárga, világos-lila vagy fehér, mindegy, de ott legyen. Gesztenye, krizantémum és újbor. Jegyezd meg jól!”

(Hamvas Béla)

A november a földművelő embert is már bent találja a konyhában, a kemence mellett, hiszen az őszi munkák, a betakarítás, a szántás befejeződött, van idő lakodalmakat, bálokat is tartani. Kell is a vidámság, hiszen az időjárás bánatosra változik, ahogy Erdélyben mondják, november megalégeli októbert, és szomorú temetést rendez neki. Most kell elővenni a nyáron gyűjtött orbáncfüvet, hogy aransárga virágainak teája fokozza bennünk a fényérzékenységet, és elűzze a téli depressziót!

A tűzhelyben egész nap ég a tűz, hiszen fűteni kell már, ilyenkor a sütőben gyakran sül kacska, hiszen már elég hús van rajta, télen meg a hidegben csak a drága takarmányt fogyasztaná. Márton napon pedig hagyományosan sült liba kerül az asztalra.

• Hamarosan elérhető lesz **plébániánk új honlapja**. A megújult internetes megjelenés Jáger Szabolcs munkája. A Makó-Belvárosi Plébánia email-címe: **plebania.makobelvaros@gmail.com** Aki szeretne plébániai hírlevelet rendszeresen kapni, itt iratkozzon fel!

- 2012. szeptember 16-án a Veni Sancte szentmisén került sor az **iskolatáskák megáldására**.
- **Az egyházközségi képviselőtestület** az őszi folyamán kétszer tartott tanácskozást, melyen bemutatkozott az új plébános atya megismerkedve a tagokkal, tájékozódott a plébánia életéről. Az üléseken szó esett a temető ügyeiről, a működő csoportokról, jövőbeli tervekről, köztük az advent programjairól is.
- 2012. október 14-én volt templomunkban **Katona Pál esperes atya aranymiséje**. Az 50. papi jubileum alkalmából köszöntötte Őt Mágori Józsefné országgyűlési képviselő, Dr. Buzás Péter polgármester és a makói hívek nevében Kun Antal világi elnök. A zsúfolásig megtelt templomban a szentmisét az ünnepelt együtt celebrálta Dr. Török József és Pálfai Zoltán plébános atyákkal.
- 2012. október 19-20-án volt Domaszék-Zöldfáson az **Egyházmegyei Találkozó**. Plébániánkat Pálfai Zoltán plébános atya, Fidelis nővér, Tóth Zsolt és Szűcs Tamás képviselte. Egyházmegyénk lelki megújulásáról, a közösségek működésének különböző útjairól tartottak előadásokat.
- Továbbra is él **folyamatos meghívásunk** - a Hit évében különösképpen: vasárnapi szentmisék 9.00 órától; **katekumen csoport**: kedden 16.00 órától; **felnőtt katekézis**: pénteken 16.30 órától; **"imaiskola"**: szombaton 19.00 órától
- Az elmúlt hónap során a plébánián **tisztasági meszelést** végeztek. Így megújult a káplán lakrész fürdőszobája, a kapualj és a kültéri illemhely.
- A katolikus temetőben november 1-re elkészül a **ravatalozó**.

Elhunytak: Kiss János, Szentpéteri Sámuelné, Erdősi István, Lator Istvánné Béres Ida, Nagy Istvánné Fazekas Krisztina, Horváth Gábor, Presits Csaba, Nagy Ferencné

Házasultak: Lévai Péter és Horváth Andrea Erzsébet
Kereszteltek: Molnár Bence, Nagy-György Réka, Szigeti Réka Anna, Radics Kornél Ferenc

Felelős kiadó:

Pálfai Zoltán plébános

Szerkesztő:

Szűcs Tamás

Tördelés:

Hudák Szabolcs

Fejléc: Brzózka Marek

Fotó: Majoros Márton

A szerkesztőség címe:

Szent István Király

Plébánia

6900 Makó,

Szent István tér 22/a

plebania.makobelvaros@gmail.com

Tel.: 06-20-464-2637

A pöspök a székesegyházában bérmál. Mielőtt elkezdené a misét, észreveszi, hogy rossz a mikrofonon.

- Baj van a mikrofonnal! - mondja.

A hívek, akik nem hallották a püskök szavait, azt hitték, hogy a misét kezdte el. Így válaszoltak a köszöntésre:

- ...és a te lelkeddel!

A székely meg a fia az érett gyümölcsöket szedik össze a kertben. A fiú megkérdezi:

- Mi lesz ebből a sok gyümölcsből, édesapám?

- Hát, ha anyád meggyógyul lekvár, ha nem, akkor pálinka.

elindulni.

fölfedezni.

találkozni.

befogadni